

POSTANOWIENIE

Dnia 19 sierpnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **M. K.**

skazanej z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i 3 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 19 sierpnia 2019 r.

wniosku obrońcy skarżanej o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku

Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 11 grudnia 2018 r., sygn. akt II AKa [...],

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 27 kwietnia 2018 r., sygn. akt XII K [...],

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Możliwość wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją orzeczenia ma charakter wyjątkowy, jako odstępstwo od reguły wyrażonej w art. 9 § 2 k.k.w., zgodnie z którą orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. W orzecznictwie od dawna przyjmuje się, że skorzystanie z rozwiązania przewidzianego w art. 532 § 1 k.p.k. może mieć miejsce tylko wówczas, gdy charakter zarzutów kasacyjnych wskazuje na oczywistą ich zasadność.

W niniejszej sprawie taka sytuacja nie ma miejsca.

Nie przesądzając ostatecznego wyniku postępowania kasacyjnego, trzeba stwierdzić, że zawarta w kasacji obrońcy skarżanej M. K. argumentacja, i to niezależnie od wewnętrznego przekonania autora nadzwyczajnego środka zaskarżenia o jej słuszności, nie jest tego rodzaju, aby można było mówić o ewidentnej, a więc „wręcz rzucającej się w oczy”, wadliwości kwestionowanego

wyroku sądu odwoławczego, bo to wszakże przeciwko temu orzeczeniu kierowane są przecież zawarte w skardze kasacyjnej zarzuty. W tym wypadku tak nie jest, zaś racje uzasadniające przedstawiony punkt widzenia wyartykułowane zostały chociażby w sporządzonych przez prokuratora Prokuratury Okręgowej w W. oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego odpowiedziach na kasację, doręczonych stronom, w których to pismach procesowych oskarżyciel publiczny i posiłkowy ocenili wniesioną skargę kasacyjną, jako bezzasadną w stopniu oczywistym, w tym również w zakresie podniesionego w niej zarzutu wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, a także to, że względy natury zdrowotnej skazanej mogą być wyłącznie postawą skorzystania przez nią z instytucji uregulowanych w Kodeksie karnym wykonawczym, w oparciu o przepis art. 532 § 1 *a contrario* k.p.k., orzeczono jak na wstępie.

[aw]